

5.

**Umożliwienie radnemu pozyskiwanie informacji w trybie ustawy o
dostępie do informacji publicznej**

Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego

z dnia 23 czerwca 2022 r.

III OSK 4966/21

Naczelny Sąd Administracyjny w składzie:

Sędzia NSA Przemysław Szustakiewicz

Sędzia NSA Zbigniew Ślusarczyk (spr.)

Sędzia WSA del. Mariusz Kotulsk

po rozpoznaniu w dniu 23 czerwca 2022 r. na posiedzeniu niejawnym w Izbie Ogólnoadministracyjnej skargi kasacyjnej Burmistrza B. od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 28 stycznia 2021 r. sygn. akt II SAB/Wa 616/20 w sprawie ze skargi M. C. na bezczynność Burmistrza B. w przedmiocie rozpoznania wniosku z dnia [...] lipca 2020 r. o udostępnienie informacji publicznej

oddala skargę kasacyjną

Uzasadnienie

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie wyrokiem z 28 stycznia 2021 r. sygn. akt II SAB/Wa 616/20 po rozpoznaniu sprawy ze skargi M. C. na bezczynność Burmistrza B. w przedmiocie rozpoznania wniosku z (...) lipca 2020 r. o udostępnienie informacji publicznej, na podstawie art. 149 § 1 pkt 1, § 1a i § 2 oraz art. 151 ustawy z 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2019 r. poz. 2325 ze zm.) zwanej dalej "PostAdmU" zobowiązał Burmistrza B. do rozpoznania wniosku M. C. z (...) lipca 2020 r. o udostępnienie informacji publicznej, w terminie 14 dni od daty doręczenia prawomocnego wyroku wraz z aktami sprawy (pkt 1), stwierdził, że bezczynność organu nie miała miejsca z rażącym naruszeniem prawa (pkt 2), oddalił skargę w pozostałym zakresie (pkt 3) oraz zasądził od Burmistrza B. na rzecz M. C. kwotę 100 zł, tytułem zwrotu kosztów postępowania (pkt 4).

W uzasadnieniu wyroku Sąd pierwszej instancji wskazał, że sprawa dotyczy bezczynności w przedmiocie rozpoznania wniosku z (...) lipca 2020 r., którym skarżąca zwróciła się do organu o udostępnienie następującej informacji publicznej:

1. zestawienia spraw sądowych prowadzonych przez Urząd Miejski w B. za okres 2006 - 2020 (z uwzględnieniem jednostek organizacyjnych) z podaniem w zestawieniu:
 - a) sygnatury sądowej spraw,
 - b) znaków spraw zgodnie z ewidencją dokumentacji prowadzonej w Urzędzie Miejskim w B.,
 - c) charakteru spraw (cywilna, administracyjna, karna itd.),
 - d) krótkiego opisu przedmiotu postępowania.

Zdaniem Sądu, nie jest prawidłowe stanowisko organu, który poinformował skarżącą, że wnioskowana informacja nie istnieje w kształcie objętym wnioskiem. Okoliczność tę organ winien był uwiażygodnić. Powiadomienie o nieposiadaniu żądanej informacji powinno zawierać dane pozwalające na ocenę rzetelności takiego twierdzenia. Gdyby bowiem przyjąć, że samo takie twierdzenie zwalnia od zarzutu bezczynności, wnioskodawca byłby faktycznie pozbawiony

realnej ochrony. Dalej Sąd pierwszej instancji wskazał, że wniosek skarżący dotyczył informacji przetworzonej. Organ powinien był zatem wezwać skarżącą do wykazania przesłanki szczególnej istotności dla interesu publicznego w jej udostępnieniu. Następnie, w zależności od oceny udzielonej odpowiedzi, organ powinien podjąć czynności w celu udzielenia wnioskowanej informacji, bądź wydać decyzję administracyjną o odmowie jej udostępnienia (art. 16 ust. 1 w związku z art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy z 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej ((Dz.U. z 2019 r. poz. 1429 ze zm.) zwanej dalej "DostInfPubU")

Wobec powyższego Sąd pierwszej instancji stwierdził, że organ pozostaje w beczynności w załatwieniu wniosku o udostępnienie informacji publicznej, która to beczynność nie miała miejsca z różnym naruszeniem prawa.

Skargę kasacyjną złożył Burmistrz B., zaskarżając powyższy wyrok w zakresie punktów 1, 2 i 4 wyroku. Zarzucił naruszenie przepisów postępowania mogące mieć wpływ na wynik sprawy, tj.:

- 1) art. 58 § 1 pkt 6 PostAdmU przez niezastosowanie i nieodrzczenie skargi w sytuacji, gdy skarga na beczynność organu w przedmiocie udostępnienia informacji publicznej w trybie ustawy o dostępie do informacji publicznej była niedopuszczalna, wobec wyłączenia stosowania przepisów tej ustawy przez przepisy ustawy o samorządzie gminnym, wskazane uchybienie mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy, ponieważ uwzględnienie wskazanego uchybienia skutkowałoby odrzuceniem skargi skarżącej,
- 2) art. 149 § 1 pkt 1 PostAdmU przez zastosowanie i zobowiązanie organu do rozpoznania wniosku skarżącej z (...) lipca 2020 roku w miejsce odrzucenia skargi na podstawie art. 58 § 1 pkt 6 PostAdmU,
- 3) art. 3 § 2 pkt 1 - 4a PostAdmU przez błędną wykładnię i uznanie, że wniosek skarżącej podlega rozstrzygnięciu w formie przewidzianej tym przepisem i w efekcie uznanie, że do skargi skarżącej ma zastosowanie sądowa kontrola administracji publicznej, podczas gdy wniosek skarżącej jako radnej nie podlega rozstrzy-

gnięciu w formie przewidzianej w tym przepisie, co w efekcie doprowadziło do uwzględnienia skargi,

- 4) art. 200 i art. 205 § 1 PostAdmU przez niewłaściwe zastosowanie na skutek uwzględnienia skargi i zasądzenie od organu na rzecz skarżącej kosztów postępowania, podczas gdy skarga podlegać winna odrzuceniu i zastosowanie winien znaleźć art. 232 § 2 pkt 1 PostAdmU

Ponadto Burmistrz zarzucił naruszenie prawa materialnego, tj.:

- 1) art. 11b ust. 1, 2 i 3 ustawy z 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym (t.j. Dz.U. z 2020 r. poz. 713) zwanej dalej "SamGminU" przez niezastosowanie i nieuwzględnienie, że działalność organów gminy jest jawna, a skarżąca tym bardziej jako radna ma dostęp do dokumentów organu, tym samym wyłączona jest możliwość stosowania przepisów DostInfPubU,
- 2) art. 24 ust. 2 SamGminU przez niezastosowanie i nieuznanie, że przepis ten, przyznający uprawnienia radnej do uzyskiwania informacji i materiałów oraz wglądu w działalność urzędu gminy, a także spółek z udziałem gminy, spółek handlowych z udziałem gminnych osób prawnych, gminnych osób prawnych, oraz zakładów, przedsiębiorstw i innych gminnych jednostek organizacyjnych, wyłącza w niniejszej sprawie możliwość stosowania przepisów DostInfPubU,
- 3) art. 18a ust. 1 i 2 SamGminU przez niezastosowanie i nieuznanie, że skarżącej jako członkowi komisji rewizyjnej w dacie składania wniosku z (...) lipca 2020 roku, również ten właśnie przepis umożliwia wgląd do akt i materiałów organu i innych jednostek organizacyjnych gminy, co wyłącza w niniejszej sprawie możliwość stosowania przepisów DostInfPubU,
- 4) art. 1 ust. 2 DostInfPubU przez błędną wykładnię i uznanie, że sformułowanie użyte w ww. przepisie, że "Przepisy ustawy nie naruszają przepisów innych ustaw określających odmiennie zasady i tryb dostępu do informacji będących informacjami publicznymi", pozwala na stosowanie przepisów ustawy o dostępie do informacji publicznej wówczas, gdy żądane informacje, mające charakter informacji publicznych, osiągalne są w innym try-

bie,

- 5) art. 2 ust. 1 DostInfPubU przez błędną wykładnię i uznanie, że w rozumieniu tego przepisu dostęp do informacji publicznej w trybie przedmiotowej ustawy może być realizowany przez każdego, w tym przez radnego, bez wzięcia pod uwagę, że zakres określenia "każdy" obejmuje także radnego, ale tylko pod warunkiem, że nie ma on innej możliwości zapoznania się z informacją, która jest przedmiotem jego zainteresowania, a w niniejszym postępowaniu radna miała możliwość zapoznania się z posiadanymi przez organ dokumentami, wykorzystując tryb przewidziany w SamGminU

W oparciu o tak sformułowane zarzuty Burmistrz B. wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i odrzucenie skargi w tym zakresie, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy WSA w Warszawie do ponownego rozpoznania. Ponadto wniósł o zasądzenie na rzecz organu kosztów postępowania według norm przepisanych.

Naczelny Sąd Administracyjny zważył, co następuje:

Stosownie do art. 183 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t.j. Dz.U. z 2022 r. poz. 329), zwanej dalej PostAdmU, Naczelny Sąd Administracyjny rozpoznaje sprawę w granicach skargi kasacyjnej, biorąc pod rozwagę z urzędu jedynie nieważność postępowania. W rozpoznawanej sprawie nie zachodzi żadna z okoliczności skutkujących nieważnością postępowania, o jakich mowa w art. 183 § 2 PostAdmU i nie zachodzi żadna z przesłanek, o których mowa w art. 189 PostAdmU, które Naczelny Sąd Administracyjny rozważa z urzędu dokonując kontroli zaskarżonego skargą kasacyjną wyroku. W tych okolicznościach w sprawie badaniu podlegały wyłącznie zarzuty podniesione w skardze kasacyjnej na uzasadnienie przytoczonych podstaw kasacyjnych.

W sprawie bezsporne jest, że żądane przez M. C. informacje są informacjami publicznymi a skarżący kasacyjnie Burmistrz jest pod-

miotem zobowiązany do udostępniania będących w jego posiadaniu informacji publicznych. Ponadto należy zauważyć, że w skardze kasacyjnej nie zarzucono naruszenia przepisów regulujących ustalanie przez sąd pierwszej instancji stanu faktycznego będącego podstawą faktyczną zaskarżonego wyroku. Zatem Naczelny Sąd Administracyjny dokonał oceny podniesionych w skardze kasacyjnej zarzutów na podstawie stanu faktycznego ustalonego przez Sąd pierwszej instancji a nie na podstawie stanu faktycznego, który przedstawia skarżący kasacyjnie. Zatem przede wszystkim należy przypomnieć, że Sąd ten przyjął, że M. C. wystąpiła do Burmistrza B. wnioskiem z (...) lipca 2020 r., o udostępnienie wskazanej już wyżej informacji publicznej na podstawie art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej. Z ustaleń Sądu nie wynika aby wnioskodawczyni składając wniosek i w toku postępowania powoływała się na jej uprawnienia do uzyskania dostępu wynikające z przepisów ustawy z 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (t.j. Dz.U. z 2020 r. poz. 713) dalej także jako SamGminU. Z ustaleń Sądu nie wynika też aby podstawą odmowy udostępnienia informacji publicznej były przepisy ustawy o samorządzie gminnym. Na taką podstawę organ nie powoływał się też w postępowaniu przed Sądem pierwszej instancji ale dopiero w skardze kasacyjnej. W rezultacie Sąd pierwszej instancji nie dokonywał wykładni przepisów ustawy o samorządzie gminnym ani ich nie stosował, ponieważ przedmiot rozpoznania nie obejmował oceny postępowania w zakresie dostępu do informacji w rozumieniu SamGminU przez osobę wykonującą mandat radnej.

Nie ma przy tym znaczenia prawnego okoliczność, którą eksponuje skarżący kasacyjnie, że skarżąca jest radną Rady Miejskiej B. i zaznaczyła to we wniosku. Skarżąca w sposób jednoznaczny we wstępie wniosku z (...) lipca 2020 r. wskazała, że żąda informacji publicznych na podstawie art. 2 ust. 1 ustawy o dostępie do informacji publicznej. W owym wniosku nie przywołuje uregulowań zawartych w ustawie o samorządzie gminnym. Ponadto, skoro dostęp do informacji publicznej w trybie ustawy o dostępie do informacji publicznej może być realizowany przez każdego, to

nie powinno budzić wątpliwości, że zakres pojęcia "każdy" obejmuje także radnego. Art. 1 ust. 2 DostInfPubU wyłącza stosowanie jej przepisów w sytuacji, gdy wnioskodawca ma zapewniony dostęp do żądanych informacji publicznych w innym trybie, bowiem zgodnie z jego treścią, przepisy ustawy o dostępie do informacji publicznej nie naruszają przepisów innych ustaw, określających odmienne zasady i tryb dostępu do informacji, będących informacjami publicznymi. Oznacza to, że przepisów ustawy o dostępie do informacji publicznej nie stosuje się, jeżeli informacja publiczna dostępna jest w innym trybie. Dla przykładu, takim innym trybem, w rozumieniu art. 1 ust. 2 DostInfPubU, są przepisy ustawy z dnia 17 maja 1989 r. - Prawo geodezyjne i kartograficzne (t.j. Dz.U. z 2020 r. poz. 276 ze zm.), które określają odmienne zasady i tryb udzielania informacji znajdujących się w państwowym zasobie geodezyjnym i kartograficznym, będących informacjami publicznymi, co oznacza, że w zakresie dostępu do informacji zawartych w zasobie wyłączone jest stosowanie ustawy o dostępie do informacji publicznej (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 5 kwietnia 2013 r. o sygn. akt I OSK 175/13, pub. <http://orzeczenia.nsa.gov.pl>). Tak więc dla uznania, że radna ma inny tryb dostępu do wnioskowanych danych, tryb ten musiałby być trybem zapewniającym jej w ramach jej statusu możliwość pełnego dostępu do informacji będących przedmiotem jej zainteresowania. Tylko wówczas można byłoby przyjąć, że radna ma zagwarantowany dostęp do interesujących ją danych publicznych i odmówić stosowania przepisów ustawy o dostępie do informacji publicznej. Tymczasem, wbrew zarzutom podniesionych w skardze kasacyjnej, w ustawie o samorządzie gminnym nie zawarto takich uregulowań, które pozwalałyby w ich trybie realizować w pełnym zakresie skarżącej - radnej konstytucyjne prawo do uzyskiwania informacji na temat spraw publicznych - jak w tym przypadku - z zakresu funkcjonowania organu w oparciu o szczegółowe kryteria określone we wniosku. W istocie powołany przez organ art. 24 ust. 2 SamGminU daje radnym określone uprawnienia do uzyskiwania informacji i materiałów, wstępu do pomieszczeń, w których znajdują się te informacje i materiały, oraz wglądu w działalność

urzędu gminy, a także spółek z udziałem gminy, spółek handlowych z udziałem gminnych osób prawnych, gminnych osób prawnych, oraz zakładów, przedsiębiorstw i innych gminnych jednostek organizacyjnych. Są to zatem przede wszystkim uprawnienia w zakresie dostępu do informacji związanych z działalnością urzędu gminy oraz gminnych spółek handlowych lub spółek z udziałem gminy, a także gminnych osób prawnych, zakładów i przedsiębiorstw i innych gminnych jednostek organizacyjnych. Chodzi tu jednak raczej o wzmocnienie pozycji całej rady gminy, jako organu stanowiącego i kontrolnego, względem organu wykonawczego. Wątpliwości budzi natomiast zakres, rodzaj, termin i tryb udostępniania żądanych informacji oraz wskazanie ewentualnego związku żądania z zakresem zadań i kompetencji rady gminy. Każdy radny, aby mógł skutecznie wykonywać swój mandat, musi mieć dostęp do informacji związanych z organizacją i funkcjonowaniem gminy. Prawo dostępu do informacji przez radnego wynika zatem z istoty wykonywania swego mandatu. Można powiedzieć, że bez dostępu do określonych informacji radny nie mógłby rzetelnie wykonywać swych obowiązków. Niekiedy jednak dane te mogą mieć charakter bardzo szczegółowy, przetworzony lub uwzględniający zmiany niektórych informacji w czasie i przestrzeni, z powołanego przepisu wynika natomiast, że radny może korzystać z przysługujących mu uprawnień tylko w zakresie mieszczącym się w obszarze zadań i kompetencji rady gminy. Taki zakres uprawnień określonych w omawianym przepisie, zdaje się potwierdzać także stanowisko odmowne Burmistrza wyrażone w piśmie z 19 lipca 2019 r. na interpelację (...) lipca 2020 r. złożoną w trybie art. 24 ust. 3 SamGminU, dotyczące nieudostępnienia informacji objętych następnie wnioskiem z (...) lipca 2020 r. złożonym w trybie DostInfPubU będącym przedmiotem niniejszej sprawy. Tymczasem radny, niezależnie od pełnionej funkcji publicznej, którą sprawuje przez udział w posiedzeniach rady, pozostaje obywatelem i jak każdy obywatel Państwa - członek danej wspólnoty samorządowej, ma prawo do formułowania swych indywidualnych wniosków w trybie dostępu do informacji publicznej. Jego społeczna rola wymaga wiedzy na temat spraw gminy, której poszerzenie niejednokrotnie

może nie być możliwe z racji uwarunkowań politycznych, jakie zachodzą w radzie. Przyjęcie zatem, że tryb sprawowania kontroli przez radę nad organem wykonawczym gminy jest także trybem służącym realizowaniu przez radną indywidualnej kontroli w zakresie spraw publicznych, co miałyby wyłączać stosowanie przepisów ustawy o dostępie do informacji publicznej w sytuacji składania przez nią w jej trybie wniosków, byłoby niczym innym, jak tylko ograniczaniem jej konstytucyjnych uprawnień jako obywatela.

Uniemożliwienie radnej pozyskiwania informacji w trybie ustawy o dostępie do informacji publicznej tylko z tego powodu, że przysługuje jej prawo zasiadania w radzie i sprawowania w ramach jej kompetencji kontroli mogłoby doprowadzić do niczym nieuzasadnionych ograniczeń w dostępie do informacji publicznej, co z punktu widzenia pozycji ustrojowej radnej nie pozostawałoby bez wpływu na funkcjonowanie systemu demokratycznego. Sprawne zaś wykonywanie mandatu radnego, bez którego nie można mówić o realizacji zasady Państwa demokratycznego (art. 2 Konstytucji RP), oraz ochrona samodzielności gminy (art. 16 ust. 2 w związku z art. 165 ust. 2 Konstytucji RP) mają sprzyjać pozyskiwaniu informacji publicznej przez radną, celem zapewnienia jej holistycznego spojrzenia na sprawy gminne. Formułowanie wniosków o udzielenie informacji publicznej przez radną nie może tym samym pozbawiać tychże wniosków ustawowej podstawy wynikającej właśnie z ustawy o dostępie do informacji publicznej, której przepisy stają się wówczas środkiem zapewniającym mu możliwość podejmowania inicjatyw na forum rady, poddawania pod głosowanie stawianych przez niego wniosków, ocen i opinii w zakresie spraw gminnych, czy też interpelowania w sprawach wyborców, które częstokroć wymagają uprzedniego zweryfikowania istniejącego stanu rzeczy, a więc wyjaśnienia i oceny w oparciu o informacje źródłowe.

Konstytucyjne prawo do informacji publicznej winno służyć jak najszerszemu obywatelskiemu dostępowi do danych publicznych. Zatem normy regulujące zarówno tryb, jak i zasady dostępu do informacji publicznej winny być wykładane z poszanowaniem podstawowej reguły in dubio pro libertate. Zasada jawności życia publicznego

i transparentności działań władzy publicznej, które to zasady legły u podstaw obywatelskiego prawa do informacji publicznej, realizowanego w trybie przepisów DostInfPubU, mają bowiem sprzyjać sprawowaniu społecznej kontroli przez wszystkich obywateli. Ustawodawca celowo w art. 2 ust. 2 DostInfPubU wprowadził zapis, zgodnie z którym od osoby wykonującej prawo do informacji publicznej nie wolno żądać wykazania interesu prawnego lub faktycznego. Totem zainteresowany obywatel, choćby pełnił funkcję radnego, kierując swój wniosek do podmiotu zobowiązanego do udzielenia informacji publicznej, nie musi wykazywać interesu faktycznego czy prawnego w żądaniu uzyskania informacji publicznej. Nie musi więc podawać, w jakim celu żądana informacja publiczna jest mu potrzebna, jak również nie musi wyjaśniać, czy pełni funkcję publiczną. Skoro tak, to nie ma znaczenia prawnego dla sprawy okoliczność, że skarżąca jest radną.

Ponieważ jednak skarżąca w treści pisma z (...) lipca 2020 r. wyraźnie wskazała przepisy ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej, dlatego nie można mieć wątpliwości co do podstawy prawnej wniosku oraz charakteru prawnego, w jakim działała. W związku z powyższym nie jest uprawniona ocena, że wniosek z (...) lipca 2020 r. został złożony przez skarżącą jako radną rady gminy na podstawie art. 24 ust. 2 ustawy o samorządzie gminnym.

Mając to na uwadze nie sposób zgodzić się ze skarżącym kasacyjnie, że w okolicznościach niniejszej sprawy należało zastosować art. 1 ust. 2 DostInfPubU, w zw. z art. 24 ust. 2 SamGminU. Z tych samych powodów nie mogły mieć zastosowania w niniejszej sprawie przepisy art. 11b ust. 1, 2, i 3 SamGminU oraz art. 18a ust. 1 i 2 SamGminU. Dodatkowo należy wskazać, że art. 11b ust. 1, 2, i 3 SamGminU stanowi, iż "[d]ziałalność organów gminy jest jawna. Ograniczenia jawności mogą wynikać wyłącznie z ustaw (ust. 1). Jawność działania organów gminy obejmuje w szczególności prawo obywateli do uzyskiwania informacji, wstępu na sesje rady gminy i posiedzenia jej komisji, a także dostępu do dokumentów wynikających z wykonywania zadań publicznych, w tym protokołów

posiedzeń organów gminy i komisji rady gminy (ust. 2). Zasady dostępu do dokumentów i korzystania z nich określa statut gminy” (ust. 3). Po pierwsze regulacja ta potwierdza konstytucyjne prawo dostępu obywateli do wskazanych w tym przepisie informacji (art. 61 ust. 1 i 2 Konstytucji RP) ale ustawa ta nie reguluje odmiennych zasad i trybu dostępu do informacji publicznych od zawartych w ustawie o dostępie do informacji publicznej. Po drugie art. 11b ust. 1, 2, i 3 SamGminU nie daje żadnych dodatkowych uprawnień dla radnych w objętym nim przedmiocie. Także art. 18a ust. 1 i 2 SamGminU, który stanowi, że ”[r]ada gminy kontroluje działalność wójta, gminnych jednostek organizacyjnych oraz jednostek pomocniczych gminy; w tym celu powołuje komisję rewizyjną (ust. 1). W skład komisji rewizyjnej wchodzi radni, w tym przedstawiciele wszystkich klubów, z wyjątkiem radnych pełniących funkcje, o których mowa w art. 19 ust. 1” (ust. 2), stanowi jedynie podstawę do utworzenia komisji rewizyjnej mającej kontrolować wójta i gminne jednostki organizacyjne oraz jednostki pomocnicze gminy. Nie powinno budzić wątpliwości, że przepisy art. 18a ust. 1 i 2 SamGminU samodzielnie nie dają jakiegokolwiek uprawnienia dla radnych do uzyskania informacji publicznej a tym samym nie stanowią odmiennych zasad i trybu dostępu do informacji publicznych od znajdujących się w ustawie o dostępie do informacji publicznej.

Jak już wyżej wskazano, przepisy SamGminU nie wykluczają sytuacji, w której radni mogą skorzystać z uprawnień przewidzianych w DostInfPubU. Obydwie regulacje nie pokrywają się zakresowo a dodatkowo prawo dostępu do informacji publicznych wynikające z ustawy o dostępie do informacji publicznej odmiennie, niż uprawnienia radnych wynikających z SamGminU, podlega kontroli sądowej. Z niespornych okoliczności mających miejsce w niniejszej sprawie wynika, że M. C. nie uzyskała informacji żądanych w trybie art. 24 ust. 2 SamGminU. Tymczasem podstawy nieuwzględnienia wniosku będącego przedmiotem niniejszej sprawy, jak to trafnie uznał Sąd pierwszej instancji, okazały się oczywiście chybione. Taka sytuacja dodatkowo potwierdza to, że pozbawienie radnych prawa dostępu do informacji publicznej na podstawie przepisów ustawy o dostępie do

informacji publicznej, jakby tego chciał Burmistrz B., naruszyłoby ich prawo wynikające z art. 61 ust. 1 i 2 Konstytucji RP.

Podniesione w skardze kasacyjnej zarzuty naruszenia przepisów postępowania oparte są na założeniu, że według jej autorki, wniosek M. C. z (...) lipca 2020 r. jest wnioskiem radnej złożonym w trybie przepisów ustawy o samorządzie gminnym. Tymczasem, jak już wykazano wyżej, Sąd pierwszej instancji prawidłowo uznał że wniosek ten powinien być rozpoznany w trybie przepisów o dostępie do informacji publicznej.

W konsekwencji oczywistym jest, jak to trafnie wskazał Sąd pierwszej instancji, że osobie, która wniosła o udostępnienie informacji publicznej w trybie przepisów ustawy o dostępie do informacji publicznej, której pismem odmówiono udostępnienie takiej informacji, przysługuje na podstawie art. 3 § 2 pkt 8 PostAdmU (co potwierdza dodatkowo art. 21 DostInfPubU) skarga na bezczynność organu w rozpoznaniu takiego wniosku. Brak było zatem podstaw do uznania skargi wniesionej w niniejszej sprawie za niedopuszczalną i jej odrzucenia na podstawie art. 58 § 1 pkt 6 PostAdmU. W rezultacie Sąd prawidłowo rozpoznał skargę i na podstawie art. 149 § 1 pkt 1 PostAdmU i zobowiązał Burmistrza do rozpoznania wniosku z (...) lipca 2020 r. o udostępnienie informacji publicznej. Naruszenia art. 149 § 1 pkt 1 PostAdmU skarżący kasacyjnie upatruje jedynie w zobowiązaniu go do rozpoznania wniosku w miejsce jego odrzucenia. W uzasadnieniu tego zarzutu nie przedstawiono innej argumentacji. W tej sytuacji Naczelny Sąd Administracyjny stwierdza jedynie, że stanowisko Sądu pierwszej instancji jest w tym zakresie oczywiście zasadne. Trzeba tu tylko dodać, że stosownie do treści art. 4 ust. 3 DostInfPubU obowiązane do udostępniania informacji publicznej są podmioty będące w posiadaniu takich informacji. Dla rozstrzygnięcia wniosku będącego przedmiotem niniejszej sprawy, jest zatem istotne czy Burmistrz w ogóle posiada żądane informacje proste dotyczące spraw sądowych prowadzonych przez Urząd Miejski w B. a nie czy posiada je w kształcie określonym we wniosku (według kryteriów z wniosku). Trudno bowiem uznać, że organ nie wie ile i jakie sprawy sądowe były prowadzone przykładowo w roku 2019.

Przy czym jeżeli takich nie prowadzono, to należało odpowiedzieć, że takich spraw nie było. Bez wpływu na rozstrzygnięcie w niniejszej sprawie pozostaje kwestia przygotowania żądanej informacji publicznej według kryteriów określonych we wniosku, która może wiązać się z koniecznością przetworzenia informacji publicznej. Wszakże nie może być to podstawą twierdzenia, że organ nie posiada żądanej informacji publicznej.

Nie jest też zasadny zarzut naruszenia art. 3 § 2 pkt 1- 4a PostAdmU już choćby z tego powodu, że wbrew temu zarzutowi, Sąd pierwszej nie dokonywał wykładni tych przepisów. Ponadto jak już przyjęto wyżej, Sąd pierwszej instancji prawidłowo przyjął, że w niniejszej sprawie ma zastosowanie kontrola sądowa.

W konsekwencji uznania skargi w znacznej części za zasadną, Sąd pierwszej instancji zobowiązany był uwzględnić wniosek skarżącej o zasądzenie od organu na jej rzecz kosztów postępowania sądowego za pierwszą instancję na podstawie art. 200 i art. 205 § 1 PostAdmU. Brak było bowiem przesłanek do odrzucenia skargi i tym samym do zwrotu wpisu od skargi na podstawie art. 232 § 2 pkt 1 PostAdmU

Mając na uwadze powyższe wywody, Naczelny Sąd Administracyjny uznał, że skarga kasacyjna nie ma usprawiedliwionych podstaw, dlatego na mocy art. 184 PostAdmU ją oddalił.